Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

1 август 2025 година*[i]

„Преюдициално запитване — Интелектуална собственост — Марки — Директива (ЕС) 2015/2436 — Сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките — Член 10, параграф 3, буква б) — Права, предоставени от марката — Право да се забрани на трето лице да предлага стоки със знака, да ги пуска на пазара или да ги притежава за тези цели — Онлайн търговия — Стоки, предлагани за продажба от държава членка, различна от държавата членка по регистрация на марката — Понятие за притежаване“

По дело C-76/24

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Bundesgerichtshof (Федерален върховен съд, Германия) с акт от 23 януари 2024 г., постъпил в Съда на 1 февруари 2024 г., в рамките на производство по дело

Tradeinn Retail Services S.L.

срещу

PH,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: C. Lycourgos, председател на състава, S. Rodin, N. Piçarra, O. Spineanu-Matei (докладчик) и N. Fenger, съдии,

генерален адвокат: D. Spielmann,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за PH, от T. Kiphuth и N. Tretter, Rechtsanwälte,

– за Европейската комисия, от P. Němečková и G. von Rintelen, в качеството на представители,

* Език на производството: немски.

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 27 март 2025 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 10, параграф 3, буква б) от Директива (ЕС) 2015/2436 на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2015 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките (ОВ L 336, 2015 г., стр. 1).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Tradeinn Retail Services S.L. (наричано по-нататък „TRS“) и PH, притежател на германски марки за водолазни апарати и водолазни принадлежности, по повод на иск за преустановяване на използването на идентични с тези марки знаци за водолазни принадлежности.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Член 10 от Директива 2015/2436 е озаглавен „Права, предоставени от марката“ и предвижда:

„1. Регистрацията на марка предоставя на притежателя ѝ изключителни права.

2. Без да се засягат правата на притежателите, придобити преди датата на подаване на заявката или датата на приоритет на регистрираната марка, притежателят на регистрирана марка има право да възпрепятства всяко трето лице да използва в търговската дейност без негово съгласие всеки знак за стоки или услуги, когато:

а) знакът е идентичен с марката и е използван за стоки или услуги, идентични с тези, за които марката е регистрирана;

б) знакът е идентичен или сходен с марката и е използван за стоки или услуги, идентични или сходни със стоките или услугите, за които марката е регистрирана, ако съществува вероятност от объркване в общественото съзнание; вероятността от объркване включва вероятността от свързване на знака с марката;

в) знакът е идентичен или сходен с марката, независимо дали е използван за стоки или услуги, които са идентични, сходни или не са сходни със стоките или услугите, за които е регистрирана марката, ако последната се ползва с известност в държавата членка и ако използването без основание на този знак би довело до несправедливо облагодетелстване от отличителния характер или известността на марката или би им навредило.

3. По силата на параграф 2 в частност може да се забрани:

а) поставянето на знака върху стоки или тяхната опаковка;

б) предлагането на стоки, пускането им на пазара или складирането [besitzen (притежаване) в текста на немски език] им за тези цели със знака, или предлагането или предоставянето на услуги с този знак;

[…]

д) използването на знака в търговски книжа и в рекламна дейност;

[…]“.

Германското право

4 Член 14, параграфи 2 и 3 от Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen — Markengesetz (Закон за защита на марките и на други отличителни знаци) от 25 октомври 1994 г. (BGBl. 1994 I, стр. 3082), изменен с Gesetz zur Umsetzung der Richtlinie (EU) 2015/2436 des Europäischen Parlaments und des Rates vom 16. Dezember 2015 zur Angleichung der Rechtsvorschriften der Mitgliedstaaten über die Marken (Markenrechtsmodernisierungsgesetz) (Закон за транспониране на Директива 2015/2436) от 11 декември 2018 г. (BGBl. 2018 I, стр. 2357) (наричан по-нататък „MarkenG“), има за цел да транспонира член 10, параграфи 2 и 3 от Директива 2015/2436 в германското право.

5 Съгласно член 14, параграф 2, първа алинея, точка 1 от MarkenG трети лица нямат право без съгласието на притежателя на марката да използват в търговската дейност идентичен с тази марка знак за стоки или услуги, които са идентични с тези, за които марката се ползва със защита.

6 В съответствие с член 14, параграф 3, точки 1, 2 и 6 от MarkenG, ако са изпълнени условията на параграф 2 от този член, се забранява по-специално да се поставя идентичен с разглежданата марка знак върху стоки или върху тяхното оформление или тяхната опаковка, да се предлагат стоки с този знак, да се пускат на пазара или да се притежават за тези цели с този знак, както и да се използва знакът в деловите книжа или в рекламата.

7 Член 14, параграф 5 от MarkenG предвижда:

„Притежател на марка може да предяви искане за преустановяване на нарушение срещу всяко лице, което използва знак в нарушение на параграфи 2—4, ако съществува опасност от повторно извършване на нарушението. Такова право е налице и при опасност от извършване на нарушение за пръв път“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

8 PH е притежател на следните две германски фигуративни марки със словни елементи (наричани по-нататък „разглежданите марки“):

9 Разглежданите марки са регистрирани при Deutsches Patent- und Markenamt (Германско ведомство за патенти и марки, Германия) в частност за водолазни апарати, костюми за гмуркане, ръкавици за водолази, водолазни маски и апарати за дишане при подводно плуване.

10 TRS, което е установено в Испания, рекламира за продажба водолазни принадлежности чрез поддържания от него уебсайт www.scubastore.com, както и чрез платформата за онлайн търговия www.amazon.de, като използва идентични с разглежданите марки знаци, и по-специално продуктови снимки на стоки с тези знаци.

11 PH предявява пред Landgericht Nürnberg-Fürth (Областен съд Нюрнберг-Фюрт, Германия) иск в частност да се забрани на TRS използването в Германия на знаците, идентични с разглежданите марки. По-конкретно PH иска на TRS да бъде забранено да поставя тези знаци върху водолазни принадлежности и върху тяхното оформление или опаковка, да предлага, произвежда, разпространява или пуска по друг начин на пазара водолазни принадлежности с тези знаци, да рекламира такива принадлежности или да ги притежава за посочените по-горе цели.

12 С решение от 3 февруари 2022 г., след като констатира частичното съгласие на TRS с исканията, Landgericht Nürnberg-Fürth (Областен съд Нюрнберг-Фюрт) решава по-специално да задължи това дружество да преустанови предлагането за продажба или рекламирането на водолазните принадлежности със знаци, идентични с разглежданите марки.

13 След обжалване от PH Oberlandesgericht Nürnberg (Висш областен съд Нюрнберг, Германия) приема решение от 29 ноември 2022 г., според което обстоятелството, че TRS е установено в Испания и притежава в тази държава членка съответните стоки, не е пречка за осъждането на това предприятие за неправомерно притежаване на стоки с идентични на тези марки знаци с цел да ги предлага или да ги пуска на пазара в Германия. Този съд осъжда TRS да преустанови предлагането за продажба или рекламирането на водолазните принадлежности с тези знаци, „както и разпространяването им или притежаването им за тази цел“.

14 С цел да оспори това разширяване на обхвата на произнасянето на първоинстанционния съд, TRS подава ревизионна жалба срещу това решение пред Bundesgerichtshof (Федерален върховен съд, Германия), който е запитващата юрисдикция.

15 Според тази юрисдикция посоченото в член 14, параграф 3, точка 2 от MarkenG притежаване на стоки с цел да бъдат предлагани или пускани на пазара, е свързано от обективна страна с притежаването, а от субективна страна — с намерението (волята) за въвеждане на тези стоки на пазара.

16 Запитващата юрисдикция изразява съмнения относно тълкуването на тази разпоредба с оглед на член 10, параграф 3, буква б) от Директива 2015/2436.

17 На първо място, тази юрисдикция подчертава, че съгласно принципа на териториалност защитата на регистрирана в Германия марка е ограничена само до територията на тази държава членка, като могат да бъдат санкционирани само действия, извършени на тази територия. Тя поставя въпроса дали с оглед на този принцип на териториалност член 10, параграф 3, буква б) от Директива 2015/2436 позволява на притежателя на марка, която се ползва със защита в държава членка, да забрани на трето лице да притежава в друга държава членка стоки с идентичен с тази марка знак с мотива, че тези стоки са предназначени за предлагане за продажба или за пускане на пазара в държавата членка, в която посочената марка се ползва със защита.

18 Според посочената юрисдикция тази разпоредба би могла да се тълкува по два начина. Според първото тълкуване, основано на посочения принцип на териториалност, притежаването на стоки с този знак в държава членка, различна от тази, в която марката се ползва със защита, не нарушава въпросната марка, при това дори когато това притежаване има за цел предлагане за продажба или пускане на пазара на тези стоки в държавата членка, в която марката се ползва със защита.

19 Според второто тълкуване е налице нарушение на националната марка, когато съответните стоки са притежавани в държава членка, различна от тази, в която марката се ползва със защита, с цел да бъдат предлагани за продажба или да бъдат пуснати на пазара с посочения знак в държавата членка, в която марката се ползва със защита.

20 На второ място, запитващата юрисдикция иска да се установи дали употребата на глагола besitzen (притежавам) в текста на немски език на член 10, параграф 3, буква б) от Директива 2015/2436 трябва да се тълкува в смисъл, че тази разпоредба изисква от третото лице да има пряк достъп до съответните стоки, или е достатъчно това трето лице да може да въздейства на лицето, което има такъв достъп.

21 В това отношение запитващата юрисдикция посочва, че понятието Besitz (притежаване) в германското право обхваща както „пряко притежаване“, така и „опосредствано притежаване“ на вещ. Прякото притежаване е свързано с фактическа власт върху вещта, която се прекратява, когато лицето се откаже от ефективен контрол върху вещта или я загуби по друг начин. Когато дадено лице притежава вещ временно по силата на право или задължение спрямо трето лице, това трето лице се квалифицира като „опосредстван притежател“. Така, когато продавач предаде на продадената вещ на превозвач, последният става пряк притежател, а продавачът — опосредстван притежател.

22 При това положение, ако в германското право TRS може да се квалифицира като опосредстван притежател, посочената юрисдикция се съмнява, че това е така и с оглед на член 10, параграф 3, буква б) от Директива 2015/2436. В това отношение тя отбелязва, че законодателството на Съюза в областта на марките не употребява в текстовете на всички езици термини, които имат същия смисъл като глагола besitzen. Всъщност в текстовете на някои езици се използват термини, означаващи по същество складиране (а не притежаване), което предполага пряк достъп до съответните стоки. При все това запитващата юрисдикция не изключва възможността да се направи извод от практиката на Съда, че член 10, параграф 3, буква б) от Директива 2015/2436 обхваща и опосредствания притежател на тези стоки.

23 При тези обстоятелства Bundesgerichtshof (Федерален върховен съд) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Може ли притежателят на национална марка да иска съгласно член 10, параграф 3, буква б) от Директива [2015/2436] да се забрани на лице да притежава в чужбина нарушаващи негова марка стоки с цел да ги предлага или да ги пуска на пазара в държавата, в която тази марка се ползва със защита?

2) Има ли значение по отношение на понятието „[притежаване]“ по смисъла на член 10, параграф 3, буква б) от Директива [2015/2436] дали е налице фактическа възможност за достъп до нарушаващата марката стока, или е достатъчна възможността да може да се въздейства на лице, което има фактически достъп до тази стока?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

24 С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 10, параграф 3, буква б) от Директива 2015/2436 трябва да се тълкува в смисъл, че притежателят на марка, която се ползва със защита в държава членка, може да забрани на трето лице да притежава на територията на друга държава членка стоки със знак при условията по член 10, параграф 2 от тази директива с цел да ги предлага за продажба или да ги пуска на пазара в държавата членка, в която тази марка се ползва със защита.

25 За да се отговори на този въпрос, следва да се припомни, че за целите на тълкуването на определена разпоредба от правото на Съюза, трябва да се вземат предвид не само нейният текст, но и контекстът ѝ, както и целите на правната уредба, от която тя е част (решения от 17 ноември 1983 г., Merck, 292/82, EU:C:1983:335, т. 12, от 8 май 2025 г., Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej (Малки пратки стоки с нетърговски характер), C-405/24, EU:C:2025:335, т. 28).

26 Член 10, параграф 3, буква б) от Директива 2015/2436 във връзка с параграф 2 от този член предвижда, че притежателят на регистрирана марка може да възпрепятства всяко трето лице да използва в търговската дейност без негово съгласие знак за стоки или услуги, който нарушава тази марка, както и че сред видовете използване, които могат да бъдат забранени по този начин, е и „предлагането на стоки, пускането им на пазара или складирането [besitzen (притежаване) в текста на немски език] им за тези цели със знака, или предлагането или предоставянето на услуги с този знак“.

27 Както е видно от този текст, за да може притежателят на посочената марка да забрани притежаването на стоки с този знак, трябва самото трето лице, което притежава тези стоки, да преследва целта, състояща се в предлагане на посочените стоки или в пускането им на пазара (вж. в този смисъл решение от 2 април 2020 г., Coty Germany, C-567/18, EU:C:2020:267, т. 45).

28 За сметка на това в този текст не се посочва изрично възможността за притежателя на регистрирана в държава членка марка да забрани на трето лице да притежава стоки с въпросния знак на територията на друга държава членка.

29 Що се отнася до контекста, в който се вписва член 10, параграф 3, буква б) от Директива 2015/2436, следва да се припомни, че по принцип предоставената с регистрацията на национална марка закрила е ограничена до територията на държавата членка по регистрацията, поради което като общо правило притежателят на марката не може да се позове на посочената закрила извън територията на тази държава (вж. в този смисъл решения от 22 юни 1994 г., IHT Internationale Heiztechnik и Danzinger, C-9/93, EU:C:1994:261, т. 22, и от 19 април 2012 г., Wintersteiger, C-523/10, EU:C:2012:220, т. 25).

30 Що се отнася до целта на изключителното право, предоставено с регистрацията на марка по силата на член 10, параграф 1 от Директива 2015/2436, тя се изразява във възможността за притежателя съответната марка да защити специфичните си интереси като притежател на тази марка, така че последната да може да изпълни присъщите си функции. Следователно упражняването на това право трябва да бъде запазено за случаите, когато използването на знака от трето лице засяга или може да засегне функциите на марката (вж. в този смисъл решение от 12 ноември 2002 г., Arsenal Football Club, C-206/01, EU:C:2002:651, т. 50—54). Сред тези функции фигурира не само основната функция на марката, която е да гарантира на потребителите произхода на стоката или услугата, но също и други нейни функции, например по-специално функцията да гарантира качеството на тази стока или услуга или функциите, свързани с комуникации, инвестиции или реклама (решение от 25 януари 2024 г., Audi (Място за поставяне на емблема върху радиаторна решетка), C-334/22, EU:C:2024:76, т. 42 и цитираната съдебна практика).

31 Тази цел и географският обхват на предоставената от марката защита имат редица последици за тълкуването на член 10, параграф 3, буква б) от Директива 2015/2436.

32 На първо място, притежателят на национална марка има право да забрани на трето лице да пуска на пазара в държавата членка по регистрацията стоки със знака, чието използване нарушава тази марка, като обаче се има предвид, че такива стоки не се считат за пуснати на пазара, ако са поставени под митнически режим с отложено плащане като режима външен транзит и не са допуснати за свободно обращение (вж. в този смисъл решение от 9 ноември 2006 г., Montex Holdings, C-281/05, EU:C:2006:709, т. 19—21 и цитираната съдебна практика).

33 На второ място, притежателят на национална марка може да забрани на трето лице да предлага на територията на държавата членка по регистрацията стоки с този знак. Така притежателят на марката може да се противопостави на такова предлагане, включително когато то се отнася до стоки, поставени под митнически режим външен транзит, стига въпросното предлагане по необходимост да предполага допускането за свободно обращение на тези стоки (вж. в този смисъл решение от 18 октомври 2005 г., Class International, C-405/03, EU:C:2005:616, т. 61).

34 В допълнение Съдът вече е постановил, че притежателят на марка може да забрани на трето лице да предлага (в частност чрез онлайн реклама) стоки с посочения знак, включително когато това трето лице, сървърът на уебсайта, който то използва, или тези стоки се намират извън държавата членка по регистрацията, ако това предлагане или това рекламиране е предназначено за потребители на територията на тази държава членка. Всъщност иначе операторите, които използват електронната търговия и предлагат на потребители на тази територия стоки, които се намират извън посочената територия, биха избегнали всякакво задължение за зачитане на предоставените с тази марка права, което би

накърнило полезното действие на защитата, гарантирана с Директива 2015/2436 (вж. в този смисъл решения от 12 юли 2011 г., L'Oréal и др., C-324/09, EU:C:2011:474, т. 62 и 63, и от 6 февруари 2014 г., Blomqvist, C-98/13, EU:C:2014:55, т. 32 и цитираната съдебна практика).

35 Съдът е уточнил, че само възможността за достъп до даден уебсайт на територията на държавата членка, където съответната марка е защитена, не е достатъчна, за да се направи изводът, че публикуваните на този уебсайт предложения за продажба са насочени към намиращи се на тази територия потребители. Задължение на националните юрисдикции е да преценят във всеки отделен случай дали съществуват относими данни, въз основа на които да се направи извод, че предложение за продажба, показано на уебсайт или на платформа за онлайн продажба, достъпни на посочената територия, е насочено към намиращи се на тази територия потребители. Сред тези данни са съдържащите се във въпросното предложение уточнения относно географските зони, към които съответното трето лице е готово да изпрати разглежданата стока (вж. в този смисъл решения от 12 юли 2011 г., L'Oréal и др., C-324/09, EU:C:2011:474, т. 64 и 65).

36 Накрая, на трето място, член 10, параграф 3, буква б) от Директива 2015/2436 позволява на притежателя на марка да забрани на трето лице не само предлагането и пускането на пазара на стоки със знак, чието използване нарушава тази марка, но и „[притежаването] им за тези цели", както бе припомнено в точки 26 и 27 от настоящото решение. Следователно тази разпоредба визира притежаването от трето лице на такива стоки само ако това притежаване предхожда предлагане или пускане на пазара, което притежателят на марката има право да забрани.

37 От точка 34 от настоящото решение е видно, че притежателят на марка може да забрани на трето лице да предлага (в частност чрез онлайн реклама) стоки с този знак, макар това трето лице, сървърът на уебсайта, който то използва, или тези стоки да се намират извън държавата членка по регистрацията, ако това предлагане е предназначено за потребители на територията на тази държава членка. При такова положение притежателят на марката има право също така да забрани на посоченото трето лице да притежава посочените стоки извън тази територия, ако това притежаване съставлява етап, предхождащ отправянето на предложение или изпълнението по това предложение, така че притежаването да може да се разглежда като извършено за тази цел.

38 В настоящия случай, видно от предоставената от запитващата юрисдикция информация и в отсъствието на доказателства в обратен смисъл, в главното производство платформата за онлайн търговия www.amazon.de е насочена към потребители, намиращи се на територията, обхваната от разглежданите марки (вж. в този смисъл решения от 7 декември 2010 г., Pammer и Hotel Alpenhof, C-585/08 и C-144/09, EU:C:2010:740, т. 83, и от 12 юли 2011 г., L'Oréal и др., C-324/09, EU:C:2011:474, т. 66). Следователно, освен ако не се установи друго при проверките, които запитващата юрисдикция следва да извърши, разглежданите в главното производство предложения за продажба на тази платформа попадат в приложното поле на член 10, параграф 3, буква б) от Директива 2015/2436.

39 По всички изложени съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 10, параграф 3, буква б) от Директива 2015/2436 трябва да се тълкува в смисъл, че притежателят на марка, която се ползва със защита в държава членка, може да забрани на трето лице да притежава на територията на друга държава членка стоки със знак при условията по член 10, параграф 2 от тази директива с цел да ги предлага за продажба или да ги пуска на пазара в държавата членка, в която тази марка се ползва със защита.

По втория въпрос

40 С втория си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 10, параграф 3, буква б) от Директива 2015/2436 трябва да се тълкува в смисъл, че за „[притежаване]“ по смисъла на тази разпоредба на стока със знак при условията по член 10, параграф 2 от тази директива е необходим пряк и ефективен контрол върху тази стока, или е достатъчно да се разполага с право на контрол или ръководство спрямо лицето, което има пряк и ефективен контрол върху посочената стока.

41 Тази юрисдикция посочва, че съмненията, обосноваващи втория ѝ въпрос, произтичат от разликите между текстовете на различните езици на въпросния член 10, параграф 3, буква б). Според нея текстът на немски език на тази разпоредба може да се тълкува в смисъл, че „притежаването“ на стока не означава непременно достъп до нея, докато в текстовете на други езици на посочената разпоредба се използват изрази, предполагащи обратното.

42 В това отношение следва да се отбележи, че докато текстовете на член 10, параграф 3, буква б) на Директива 2015/2436 на немски (besitzen), френски (détenir) и румънски (deținute) език визират притежаването, в текстовете на други езици на тази разпоредба се използват изрази, свързани с идеята за „складиране“ или „държане на склад“, каквито са изразите, използвани на испански (almacenar), датски (oplagre), английски (stocking), италиански (stoccare) или шведски (lagra) език. Така от последните изрази би могло да се разбира, че посочената разпоредба визира съхраняването на набор от стоки, докато изразът „притежаване“ няма подобен количествен аспект и има по-широк смисъл.

43 Съгласно постоянната съдебна практика в случай на несъответствие между текстовете на различните езици на разпоредба на правото на Съюза, тази разпоредба трябва да се тълкува в зависимост от общата структура и целите на правната уредба, от която е част (решения от 27 март 1990 г., Cricket St Thomas, C-372/88, EU:C:1990:140, т. 19, и от 8 май 2025 г., Pielatak, C-410/23, EU:C:2025:325, т. 58 и цитираната съдебна практика). Освен това, когато една разпоредба от правото на Съюза подлежи на различни тълкувания, предимство трябва да се отдаде на това, което може да запази нейното полезно действие (решения от 24 февруари 2000 г., Комисия/Франция, C-434/97, EU:C:2000:98, т. 21, и от 23 ноември 2023 г., EVN Business Service и др., C-480/22, EU:C:2023:918, т. 37 и цитираната съдебна практика).

44 Въпреки езиковите различия, посочени в точка 42 от настоящото решение, следва да се отбележи, че в контекста на член 10, параграф 3, буква б) от Директива 2015/2436 изразът на всеки език — независимо дали недвусмислено се отнася до притежаването, или препраща по-скоро към идеята за складиране или държане на склад — предполага наличието на фактическа власт и следователно на известен контрол върху съответните стоки. Във всеки случай, както генералният адвокат припомня в точка 54 от заключението си, тази разпоредба се вписва сред разпоредби, които имат за цел да предоставят на притежателя на марка правен инструмент, който да му позволява да забрани и така да прекрати всяко поведение на трето лице, използващо знак при условията по член 10, параграф 2 от тази директива. В това отношение всяко трето лице, което контролира пряко или непряко действието, съставляващо това поведение, трябва да се счита в състояние да прекрати ефективно това използване (вж. в този смисъл решение от 2 април 2020 г., Coty Germany, C-567/18, EU:C:2020:267, т. 37 и 38 и цитираната съдебна практика).

45 От горното следва, че терминът „[притежаване]“ в член 10, параграф 3, буква б) от Директива 2015/2436 обхваща не само случаите, при които третото лице има пряк и ефективен контрол върху съответните стоки, но и случаите, при които то има непряк, но все пак ефективен контрол върху тези стоки, тъй като разполага с право на контрол или ръководство спрямо лицето, което има пряк и ефективен контрол върху стоките.

46 Ако тази разпоредба се прилагаше единствено спрямо трето лице, което има пряк и ефективен контрол върху съответните стоки, притежателят на марката не би могъл да наложи преустановяване на нарушението на икономически оператор, който без негово съгласие и с цел да предлага или да пусне на пазара тези стоки, ги предава на доставчик на услуги, който за тези цели предоставя услуги като държане на склад или превоз на посочените стоки. Както отбелязва генералният адвокат в точка 62 от заключението си, такова тълкуване би било несъвместимо с целта на Директива 2015/2436 и би лишило гарантираната от нея защита от част от полезното ѝ действие.

47 По изложените съображения на втория въпрос следва да се отговори, че член 10, параграф 3, буква б) от Директива 2015/2436 трябва да се тълкува в смисъл, че за „[притежаване]“ по смисъла на тази разпоредба на стока със знак при условията по член 10, параграф 2 от тази директива е достатъчно да се разполага с право на контрол или ръководство спрямо лицето, което има пряк и ефективен контрол върху тази стока.

По съдебните разноски

48 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

1) Член 10, параграф 3, буква б) от Директива (ЕС) 2015/2436 на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2015 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките

трябва да се тълкува в смисъл, че

притежателят на марка, която се ползва със защита в държава членка, може да забрани на трето лице да притежава на територията на друга държава членка стоки със знак при условията по член 10, параграф 2 от тази директива с цел да ги предлага за продажба или да ги пуска на пазара в държавата членка, в която тази марка се ползва със защита.

2) Член 10, параграф 3, буква б) от Директива 2015/2436

трябва да се тълкува в смисъл, че

за „[притежаване]“ по смисъла на тази разпоредба на стока със знак при условията по член 10, параграф 2 от тази директива е достатъчно да се разполага с право на контрол или ръководство спрямо лицето, което има пряк и ефективен контрол върху тази стока.

Подписи

[i] След първоначалната електронна публикация на този текст е направено изменение в диспозитива.